

MARY KUBICA

**FĂRĂ
NICIUN
REGRET**

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZÓKE

Prolog

ÎMI SUNĂ TELEFONUL EXACT ÎN CLIPA ÎN CARE DESCHID ușa ca să intru în magazin. E îndesat adânc în geantă, așa că e greu să-l gădesc. Dau la o parte un portofel și un portfard, știind că probabil căutarea e oricum zadarnică. N-o să-l pescuiesc niciodată la timp.

Degetele dau de el la al treilea sau al patrulea apel. Îl scot din geantă, dar, imediat ce o fac, amuțește. Prea târziu! Pe ecran apare o notificare a unui apel ratat de la Sienna. Sunt uluită. Pur și simplu mă opresc în fața ușii deschise și mă uit în jos la numărul ei de pe ecran. Îndoiala și buimăceala îmi umplu mintea întrucât e abia trecut de ora zece dimineța, iar Sienna e la școală, sau cel puțin ar trebui să fie. Uneori îmi mai trimite mesaje de la școală, dat fiind că-și scoate pe furiș telefonul, când profesorul nu-i atent – Pot să ies azi cu Gianna? Mi-am pierdut sticla de apă. Ai cumpărat tampoane? Tâmpitul ăsta de calculator nu merge. –, însă nu sună. Mintea mi-o apucă într-un milion de direcții diferite, ca de pildă, dacă ar fi bolnavă, m-ar suna asistenta, iar dacă ar da de belea la școală din cine știe ce motiv, atunci m-ar suna decanul. Niciodată n-ar suna chiar ea însăși.

Nu mai apuc să o sun înapoi. Aproape imediat, telefonul începe să-mi țârie iar în mână și mă face să tresar, surprinsă de zgomotul neașteptat. E Sienna, care mă sună iar.

Dau imediat cu degetul mare pe ecran.

— Sienna? Ce s-a întâmplat? o întreb, lipindu-mi telefonul de ureche.

Acum intru în magazin și las ușa să se închidă încetisor ca să acopere zgomotul străzii, mașinile care trec prin față și oamenii care vorbesc la telefon, văzându-și de discuțiile lor. Îmi percep panica ascuțită, de neconfundat, din voce și mă gândesc la cum, în clipa următoare, Sienna o să râdă de reacția mea exagerată și că m-am speriat din nimic.

„Doamne, mamă! Relaxează-te! Sunt bine”, ar spune, prelungind ultimul cuvânt pentru a-și sublinia spusele.

Dar nu se întâmplă asta.

Inițial, doar tăcere. Disting cu greu un sunet vag, ca o mișcare ușoară sau poate doar vântul. Continuă așa câteva secunde, astfel încât ajung la concluzia că trebuie să fie vreun apel format din greșeală în buzunar. Sienna n-a avut intenția să mă sune. Are telefonul în buzunar sau în rucsac și m-a apelat din greșeală. Nici măcar nu-și dă seama că m-a sunat de două ori. Ascult, încercând să disting unde se află, dar aud tot același lucru. Nimic care să mă ajute să-mi dau seama, nimic revelator.

Apoi, tăcerea e întreruptă de glasul unui bărbat: cuvinte reci și fără milă, și o voce modificată, ca și cum ar vorbi printr-un program de schimbare a vocii.

— Dacă vrei să-ți mai vezi vreodată fiica, o să faci exact ce-ți spun!

Incesc și casc ochii mari. Îmi pierd echilibrul și mă prăbușesc pe spate, izbindu-mă de ușa închisă. Îmi duc o mână la gură și mi-o apăs cu putere. Dintr-odată, nu mai pot să

respir. Nu mai pot să gândesc; inițial, mintea mea nu poate procesa ce se petrece. Îmi desprind telefonul de la ureche și mă uit în jos la ecran să văd dacă nu cumva m-am înșelat, dacă nu Sienna e cea care a sunat, ci altcineva. Un număr greșit. Pentru că n-are cum, nu se poate să se întâmple așa ceva! Nu mi se poate întâmpla mie.

Dar nu m-am înșelat. Numărul Siennei pare că se uită înapoi la mine de pe ecran.

— Cine este, întreb, lipindu-mi iar telefonul de ureche, și de ce se află la tine telefonul fiicei mele?

Iar apoi, în fundal, aud țipătul pătrunzător al fiicei mele:

— Mami! răcnește.

E un țipăt disperat, ascuțit și plin de panică, iar atunci îmi dau seama că acest individ nu are doar telefonul Siennei. O are și pe ea.

O groază pură începe să-mi curgă prin vene. Sienna nu mi-a mai zis „mami” de cel puțin zece ani. Nici nu pot să-mi imaginez ce chestie oribilă trebuie să i se fi întâmplat dacă a făcut-o să redevină o copilă și să-mi spună „mami”. M-au părăsit de tot puterile. Nu știu unde se află. Nu știu cum să ajung la ea, cum să o ajut sau cum să fac să înceteze toate astea.

— Pleacă! poruncește Sienna.

Vocea îi tremură, așa că nici nu aduce cu ea însăși – de obicei foarte sfidătoare și sigură pe ea.

Frica îi e de neconfundat.

— Lasă-mă în pace! îi cere acum plângând.

Sienna se poticnește în ultimele cuvinte, iar vocea îi cedează, astfel încât cererea ei nu are aceeași greutate ca și cuvintele rostite.

E îngrozită, și la fel sunt și eu.

— Sienna, scumpo! țip.

Urmează un zgomot de mișcare, sunete înfundate în fundal – acest bărbat, îmi imaginez, o face pe Sienna să i se supună, vârându-i cu forța o cârpă în gură ca s-o împiedice să mai vorbească sau să țipe, iar după ce aud acolo, fata mea i se împotrivește cât poate.

Îmi dau seama că nici măcar nu mai clilesc. Nu mai respir deloc.

Lacrimile îmi înțepă ochii.

— Ce-i faci acolo? Cine ești? Îi cer să-mi spună acestui individ, țipând în telefon astfel încât toți cei aflați în magazin se opresc din treburile lor și se uită la mine, se holbează, unii icnind și ducându-și mâinile la propriile guri, șocați, de parcă acest coșmar ar fi devenit unul comun. Ce i-ai făcut fiicei mele? Ce vrei de la mine?

— Ascultă-mă! răspunde bărbatul, cu glasul perfect strunit și calm, spre deosebire de-al meu.

În fundal, aud în continuare țipetele înfundate ale Siennei, un vaiet ascuțit și îndurerat, deși mai potolit cumva. Simplul fapt că le-aud mă face să mă prăbușesc în genunchi, și totuși nici măcar nu știu ce-i mai rău: plânsetul Siennei sau faptul că se tot estompează, până ce dispare cu totul în fundal.

— Unde este? Ce i-ai făcut? De ce nu o mai aud?

— Trebuie să faci exact ce-ți spun. Exact! Ai înțeles?

— Vreau să vorbesc cu fiica mea! Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea! Trebuie să știu că e bine. Ce i-ai făcut?

— Eu n-am nimic de pierdut, răspunde bărbatul. Doamnă Michaels, tu ești singura care are ceva de pierdut. Acum trebuie să taci și să mă ascuți, pentru că eu, unul, nu dau nici doi bani dacă fiica ta trăiește sau moare. Ce i se întâmplă depinde în întregime doar de tine.

Partea întâi

Unu

PRIMA DATĂ CÂND O VĂD ÎN SPITAL SE AFLĂ LA Reanimare, la scurt timp după ce-a ieșit din operație. Stau lângă ușile de sticlă glisante și mă uit cum zace întinsă pe patul de spital, conectată la o unitate centrală, la un tub de respirat, la o pungă cu plasmă și la un furtun nazal. În vene îi pătrund mai multe ace pentru perfuzii care îi pompează lichide în corp, cu medicamente diuretice, anticonvulsive și probabil și morfină. Capul îi este înfășurat în pansament. Sub acel pansament, cu doar câteva ore în urmă, mi s-a spus, i-au fost îndepărtate mai multe bucăți din craniu ca să elibereze presiunea asupra creierului. Din față nu i se vede cine știe ce pentru că are ochii închiși și e numai pansamente și furtunuri, dar ce văd din ea e umflat tot și vânăt.

Nu-i pacienta mea. Altă asistentă, Bridget, stă în salonul ei și o îngrijește, ajutând-o să se reacomodeze, și totuși mi s-a făcut rău de la stomac când am văzut-o prima dată acolo, în pat, prin geamul exterior. Am auzit glasuri înfundate șoptind ce spunea lumea că i se întâmplase, ce anume o făcuse să ajungă aici.

Astăzi trebuie să mă ocup de câțiva pacienți. Avem 30 de paturi la Reanimare. Suntem împărțiți în secții, cu zece paturi de fiecare și un ghișeu al asistentelor în mijlocul lor. Numărul de pacienți care-i revin fiecărei asistente depinde de cât de gravă e starea acestora. În cazul celor cu ventilație asistată sau grav bolnavi, avem o asistentă la doi pacienți, dar atunci când nu sunt multe cazuri grave, o asistentă are în grijă și patru pacienți. E mult de lucru. Înseamnă că, în pofida eforturilor noastre susținute, uneori se mai comit și erori, cum ar fi cea de săptămâna trecută, când, din greșeală, o asistentă i-a dat unui pacient medicamentele de dimineață ale altuia. Femeia și-a dat seama ce făcuse imediat după, i-a spus doctorului și totul a fost în regulă, slavă Domnului! Dar nu se întâmplă mereu așa.

Bridget mă zărește când se uită peste umăr. Se oprește din ceea ce face și iese din salon ca să mi se alăture lângă ușile de sticlă glisante.

— Bună! începe ea imediat ce se închid ușile. Ai auzit? mă întreabă, aplecându-se mai aproape, așa cum procedează întotdeauna când bârfește.

— Ce s-aud? întreb, și parcă inima mi se oprește un pic în loc ca pentru a se pregăti pentru ce are să-mi spună.

Azi am întârziat la lucru. De dimineață am avut programare la un doctor și abia la prânz am ajuns la serviciu. Ar fi trebuit să sosesc mai devreme aici – programarea s-a terminat la 9.30 –, dar, după ce s-a întâmplat, am umblat kilometri buni prin oraș, gândindu-mă să-mi iau liber o zi întreagă și să las pe altcineva să-mi țină locul, chiar dacă tura mea nu durează decât câteva ore. În final, am ajuns la serviciu. A trebuit să mă silesc s-o fac, dar nu e loc de întors. A trebuit să mă prefac că totul e în ordine, întrucât, dacă n-o făceam, s-ar fi pus întrebări. Toată lumea ar fi vrut să afle unde am

fost și de ce n-am venit la muncă, și-n plus, mi-am zis că munca ar fi o binecuvântată distragere. M-am înșelat.

— A sărit, spune Bridget. De pe o pasarelă pentru pietoni.

Parcă mi se oprește de tot inima. Doar despre asta vorbesc toți, despre femeia care a căzut mai bine de șapte metri în gol de pe o pasarelă și a supraviețuit doar cu numele.

— Știu. Am auzit. Oribil! Cum se numește?

— Caitlin, îmi răspunde, și parcă încep să repet numele, ca să mă obișnuiesc cu el.

— Caitlin și mai cum?

— Beckett. Caitlin Beckett.

Bridget vorbește acum ca și cum mi-ar da raportul la schimbarea turei, deși femeia nu-i pacienta mea și nici nu se schimbă tura. Spune că pacienta are 32 de ani și că a ajuns la noi la Reanimare de la chirurgie, deși la spital a trecut mai întâi pe la Urgențe înainte să i se facă o craniectomie decompresivă pentru un edem cerebral provocat de un traumatism cranian. Cu alte cuvinte, o umflătură în jurul creierului care apăsa pe el. A trebuit îndepărtată, altminteri femeia ar fi fost deja moartă.

Bridget îmi dă mai departe cu detaliile. La un moment, încetez să o mai ascult pentru că nu-mi pot desprinde privirea de la această femeie. Caitlin Beckett. Minteți îmi rămâne blocată la faptul că n-are decât 32 de ani. Ce tânără este! Clatin din cap, uluită când mă gândesc mai bine la asta. Eu am 40. Diferența de vârstă e considerabilă, deși, la 32 de ani, abia mă puneam pe picioare. La acel moment, credeam că sunt unii dintre cei mai reușiți ani din viața mea. Eram măritată și aveam un copil. Aveam mai multă încredere decât avusesem toată viața. Știam cine sunt și nu trebuia să-mi fac griji că trebuie să-i impresionez pe oameni.

Caitlin e îmbrăcată cu un halat de spital normal – alb imaculat, cu stele pe el –, sub o pătură, și are brațele întinse pe lângă corp într-o poziție complet anormală. Mi-e rău de la stomac, deși am văzut cam tot ce era de văzut ca asistentă la Reanimare. Această pacientă n-ar trebui să mă tulbure mai mult decât orice alt pacient, dar o face totuși, din diferite motive.

— Crezi că va supraviețui? o întreb pe Bridget.

— Cine știe? îmi zice, uitându-se în jur ca să fie sigură că nu avem martori înaintea să răspundă.

Speranța e esențială în meseria de asistentă. Ca asistente, trebuie să credem că toți pacienții noștri vor supraviețui, deși rata de supraviețuire a cuiva aflat în starea asta e în general destul de mică. Majoritatea nu apucă să o facă. Chiar dacă ea ar izbuti, șansele să mai aibă parte de o viață normală nu sunt deloc grozave.

— E și familia ei aici? întreb, crezând mai degrabă în probabilitatea că ori va muri, ori se va trezi din comă pe post de simplă cochilie a celei care era înainte.

— Încă nu. Se încearcă în continuare să se găsească o rudă apropiată.

Mă uit la fața ei prin panoul de sticlă. Pare împăcată cu sine însăși; zici că doarme. Nu e cazul. Patul în care stă întinsă e înclinat în partea de sus, astfel încât capul și partea superioară a corpului îi sunt aplecate. Pe sub pansament, părul, sau cel puțin o parte a lui, ar fi trebuit să-i fie ras pentru a o pregăti pentru craniectomie. Mi-o imaginez cheală. Buzele i-au luat forma furtunului endotraheal, lucru care menține căile de respirație deschise pentru ca aerul de la ventilator să-i ajungă în plămâni. Are tenul foarte palid. E ca de ceașă și golit de culoare acolo unde nu e vinețiu. Rănile

arată îngrozitor. Un șold fracturat, un picior rupt, brațe și coaste rupte, o grămadă de alte răni.

— E frumoasă, nu-i așa? întrebă Bridget.

Mă încrunt.

— De unde știi?

Este de nerecunoscut. La cât e de umflată și cu toate acele vânătăi și pansamente, lui Bridget i-ar fi imposibil să-și dea seama cum arată.

— Habar n-am, spune ea. Pur și simplu știu. E groaznic ce s-a întâmplat.

Înghit în sec. Îmi vine greu, întrucât saliva e groasă și se întinde în șuvițe.

— Tragic!

— Oare ce determină o persoană să facă așa ceva? întrebă Bridget, și nu-mi vine să cred că îi dă așa mai departe, tocmai cu mine.

Însă ea nu-mi cunoaște povestea. Nu știe ce s-a întâmplat înainte. Nu știe cât de mult mă supără toate astea.

Când nu răspund destul de rapid, zice:

— Știi, să sară de pe pod, să se sinucidă?

Mă cutremur la această idee și clatin din cap. Îi simt privirea scrutătoare, și-mi dau seama că obrații și urechile mi se înroșesc.

— Habar n-am!

— Dintre toate modalitățile, de ce asta? întrebă Bridget.

Aș vrea s-o trântescă, dar nu o face. Îi dă mai departe, tot apropiindu-se, rostind cu un glas scăzut, așa încât să nu o audă nimeni aflat în trecere pe hol:

— Mă gândesc la monoxidul de carbon sau o doză de morfină mortală? N-ar fi mai ușor, mai puțin dureros?

Nu încearcă să fie insensibilă. Nu toată lumea îmi cunoaște istoricul familial legat de sinucidere.

Mă albesc toată. Nu spun nimic, pentru că nu am un răspuns și pentru că nu pot să mă abțin să nu mă gândesc cum o fi fost să se prăbușească de acolo și să se izbească de sol de la înălțimea pasarelei. Dintr-odată, simt un gust metalic în gură. Îmi lipsesc degetele de buze, încercând să scap de el. Nu pot să nu mă gândesc dacă și-o fi pierdut cunoștința în timpul căderii sau dacă era perfect conștientă când a lovit solul. Oare a simțit cum i se ridică stomacul până-n gât și cum organele i se mișcă liber în interior ca-n timpul unei călătorii cu trenulețul într-un parc de distracții, ori poate n-a simțit decât durerea arzătoare în momentul impactului?

Bridget se scuză și pleacă. Dispare silențios prin ușile de sticlă glisante ca să aibă grijă de pacientă. Mai rămân un minut acolo, uitându-mă la modul în care Bridget afișează un soi de afecțiune în modul în care îi reazăză femeii mâinile pe abdomen și-i potrivește atent degetele, lăsându-și-le pe ale sale să zăbovească puțin peste ale femeii. Îi citesc pe buze în timp ce se apleacă deasupra ei și-o întrebă:

— Ce-ai făcut, fetițo? Ce-ai făcut?

În clipa asta, nu-mi vine în minte decât: e o minune că a supraviețuit atât de mult!

Doi

TURA MEA SE TERMINĂ LA ȘAPTE. ÎN SEARA ASTA, plec de la spital și mă îndrept spre est, din Wellington spre Halsted, încercând să las pacientii în urmă și să nu mă mai gândesc deloc la ei după ce plec. E mai ușor de zis decât de făcut. Indiferent cât mă străduiesc, tot îi iau cu mine. Ca asistente, trebuie să compartimentăm, să ne detașăm, să ne despărțim mental viețile profesionale de cele personale, așa cum ai separa medicamentele într-o cutie cu spații de sortare, clar împărțite cu pereți groși de plastic. Am fost învățate să facem asta la școala de asistente, deși nu-i chiar așa de ușor și nici ceva ce se învață – să avem grijă de pacientii noștri, dar să nu ne îngăduim să ne atașăm emoțional, pentru că atașamentul, ni se spunea, duce la epuizare, ceea ce le determină pe asistente să părăsească o profesie care și-așa duce lipsă de personal. E greu întrucât, ca asistente, stă în natura noastră să avem compasiune, iar aceste două lucruri – detașarea și compasiunea – se opun unul altuia.

Soarele a apus acum două ore. În această perioadă a anului, noaptea vine devreme și repede. În zilele în care lucrez,

abia dacă apuc să văd soarele. E întuneric când plec la serviciu de dimineață și la fel este și când ajung acasă.

Îi trimit Sienei mesaj din mers, aducându-i aminte că voi întârzia, iar ea îmi răspunde cu un scurt K. În ultimele zile, ușa apartamentului nostru nu s-a mai închis cum trebuie. Nu rămâne tot timpul închisă. N-ar fi decât un inconvenient minor, numai că, în ultimul timp, a avut loc un șir de spargerii prin cartier. Numărul de infracțiuni a crescut în tot orașul. Furturi de mașini. Jafuri armate. Chiar săptămâna trecută, o femeie a fost urmărită până-n blocul ei. A fost atacată, bătută și jefuită chiar pe scări. Atacatorul i-a spart nasul și i-a rupt un braț; i-a luat poșeta cu tot ce se afla înăuntru, toți banii, cardul de debit și toate cardurile de credit. Mare noroc că a scăpat cu viață!

Poliția încă-l mai caută pe făptaș, ceea ce mă face să mă simt încordată. Nu pot să mă abțin să nu mă gândesc că acest individ umblă pe-afară și atacă femei, și mă întreb dacă momentan și-a făcut plinul sau dacă nu cumva e-n căutarea următoarei victime. Ideea asta mă ține trează noaptea. Și nu mă ajută deloc faptul că Fremont se află la doar două străzi distanța de locul unde stau împreună cu Sienna. I-am cerut deja proprietarului de două ori să repare ușa, dar are treabă. Spune că o va face, dar încă n-a făcut-o.

Ai încuiat-o? o întreb pe Sienna de ușă.

Da, îmi spune iar, și vreau s-o întreb dacă e sigură, să-i cer să mai verifice o dată dacă ușa e încuiată, dar nu vreau să par paranoică sau să-i dau vreun motiv să se sperie, așa c-o las baltă.

Îi spun la revedere și-mi strecor telefonul în geantă. La Halsted, fac stânga și mă îndrept spre Belmont. Halsted e plin de viață seara, cu multă lume care se îndreaptă spre casă

ori spre naveta de seară, așa că aerul e încărcat de electricitate și zumzăie de la zgomotele glasurerilor și al mașinilor.

A început să ningă, un viscol care s-a stârnit din senin, cu fulgi mari și grași. Temperaturile nu sunt foarte joase datorită zăpezii, dar tot îmi trag gluga peste cap ca să nu mă ud și-mi vâr bărbia în guler, apoi îmi ascund mâinile în buzunare și grăbesc pasul.

Biserica se înalță în partea de nord a Belmontului și pe această vreme pare solemnă și maiestuoasă. E de-a dreptul pitorească așa, cu toată zăpada care cade peste ea, aducând cu ceva desprins direct dintr-un tablou de Thomas Kinkade. Când ajung în Belmont, aștept să treacă autobuzul 77 și apoi trec iute strada, spre biserică. Stilul clădirii este gotic Tudor, cu turla și trepte de beton abrupte care duc spre trei intrări de lemn arcuite solide, înconjurată de vitralii. Biserica este lipită de școala parohială, așa încât tot campusul ocupă aproape un cvartal întreg.

Urc scările, trag ușile de lemn grele și întru, recunoscătoare după ce ușile se închid încetișor și orașul rămâne izolat în urma mea. Interiorul bisericii este parcă la o lume distanță de afară. E liniște și cald, luminile sunt scăzute, iar atmosfera e liniștită și de o frumusețe stranie. În față, dincolo de alte două uși, se află naosul, cu șiruri peste șiruri de strane goale înconjurată de vitralii eterice.

Înainte mea, o femeie stă singură în nartex. Poartă o geacă de iarnă albă și lungă până la coapse și o căciulă neagră, groasă, astfel încât pare foarte șic, în timp ce eu am și uni-forma de la muncă. Salopeta este albastră-cenușie, moale și ridicol de confortabilă, dar deloc elegantă. Sienna nici n-ar mai vrea să stea de vorbă cu mine dacă ar ști că am reînceput să port salopeta în public.

— Pari pierdută, spun, zâmbind în timp ce-mi șterg adidașii pe mochetă și avansează în interior.

Femeia e cam de vârsta mea, poate chiar mai tânără, o brunetă cu ochi negri și ten măsliniu care se asortează de minune cu geaca albă. Poartă blugi mulați, îndesați în niște cizme zdravene de iarnă, cu margini îmblănite și talpă de cauciuc, ceea ce mă face să regret adidașii în serii ca asta, căci știu că, până să ajung acasă, zăpada va fi destul de adâncă să-mi intre în încălțări.

Femeia râde în barbă – de una singură –, un râset scurt, ca un chicotit.

— Cred că sunt, spune, lăsându-și privirea să rătăcească prin încăperea în care nu se află niciun semn, nimic care să-i spună încotro să se îndrepte. Nu știu dacă aici e locul în care trebuie să fiu.

— Ai venit aici pentru grupul de sprijin pentru cei divorțați?

Încă un râset plin de neliniște, de data asta parcă autoironic.

— E chiar atât de evident?

— Nu, sigur că nu, mă grăbesc să-i răspund. Doar că și eu am venit tot pentru asta, și nu știu dacă în seara asta mai are loc vreo întâlnire în clădire. De obicei e doar grupul nostru. Trag aer în piept și adopt alt ton: Nu trebuie să fii tulburată, adaug, sperând că nu-mi vâr aiurea nasul, ci doar îi citesc atitudinea și limbajul corpului. Adică, e-n regulă să fii. Toți sunt tulburați când vin prima oară aici, dar chiar nu ai motive să fii. Eu sunt Meghan, mă prezint, apropiindu-mă ca să-i întind mâna, pe care o strânge.

Are mâna caldă în pofida vremii de afară, și mă întreb de când o fi stând aici, în nartex, așteptând să vină cineva s-o ajute.

— Meghan Michaels.

Expresia femeii se schimbă. Își apleacă ușor capul, și sprâncenele i se unesc, afișând o expresie ce aduce a neîncredere. Cască ochii mari, ca și cum abia acum m-ar studia atent.

— Meghan Michaels? Liceul Barrington, promoția 2022? mă întreabă, iar eu încuviințez vag din cap, frământându-mi creierul să-mi aduc aminte, să fac legătura.

Am mers într-adevăr la liceul Barrington, deși asta a fost cu mult timp în urmă. Acesta se află la vreo oră de mers cu mașina de unde locuiesc acum, însă părinții mei au părăsit suburbia la vreun după ce am absolvit și de atunci nu prea am mai avut ocazia să mă întorc acolo și nici cu prietenii din școală n-am mai ținut legătura.

— Chiar tu ești, reia femeia, ca și cum acum ar vedea asemănarea dintre mine și sinea mea adolescent. Sunt eu, adaugă, ducându-și mâna la piept. Nat Cohen. Natalie. Am mers împreună la liceu.

— O, Doamne! exclam, bucuroasă, dar șocată.

Natalie Cohen. Nat. N-am mai auzit numele ăsta de mai bine de 20 de ani. Pare diferită, dar, pe de altă parte, toți părem. S-a mai subțiat la față, care acum pare mai puțin rotundă, iar părul îi este mai lung decât îmi amintesc să fi fost vreodată. Obișnuia să și-l poarte mereu tuns bob, strâmb, ceea ce mă face să mă întreb când s-a hotărât să și-l lase să crească. Arată splendid lung. *Ea* arată splendid! Nat a fost întotdeauna frumoasă, dar în liceu adoptase o atitudine și-o înfățișare băiețească, care între timp au dispărut. A avansat în vârstă incredibil de bine. Nu are deloc riduri, cum am eu, și mă întreb, în treacăt, dacă nu cumva a apelat la Botox, vreo substanță de umplere sau alte injecții, ori dacă doar a fost binecuvântată cu gene bune. Eu și Nat eram în aceeași

clasă când am absolvit. Jucam tenis împreună, deși ea a fost mereu mai bună decât mine.

Îmi desfac brațele și o cuprind strâns, conștientă de cât de bine e să fiu atât de aproape de cineva din trecut. Savurez clipa, reținând-o ceva mai mult decât ar trebui. Amintiri din liceu răsar la suprafață, momente mai simple, mai fericite, care mă umplu de nostalgie. În timp ce-i dau drumul, îi spun:

— Nu-mi vine să cred că ești tu. Cât a trecut? Unde locuiești? Mai joci tenis?

Nu pot să mă abțin să nu-i pun întrebări. Vreau s-o întreb și mai multe, dar cum recuperezi 20 de ani pierduți, mai cu seamă când ai la dispoziție doar câteva minute, înainte să înceapă întâlnirea?

— Mi-a fost și mai bine, răspunde ea.

— Doamne, normal! Ce întrebare cretină! replic, simțindu-mă lipsită de sensibilitate, poate chiar de-a dreptul tâmpită, pentru că iată-ne aici pe-amândouă, așteptând să înceapă o întâlnire pentru cei divorțați!

Niciunul dintre cei care participă la aceste întâlniri nu are parte de cel mai reușit moment din viață. Toți suntem într-un soi de limb și încercăm să găsim căi de-a merge mai departe și-a fi fericiți.

— Ți-ai lăsat părul să crească, spun, întrucât, chiar și cu căciula pe cap, pletele ei lungi îi coboară mai jos de clavicule. Îl ador! Ți stă bine așa!

— Mersi! A trebuit să renunț la vechiul bob bătrânicos.

— Arăți senzațional! Sincer! De cât timp aștepti aici?

— De 10 sau 15 minute. Adevărul e, continuă ea, relaxându-se vizibil acum, că e cu mine, că nu știu dacă ar trebui să fiu aici. Nu știu dacă *vreau* să fiu aici.

Iar eu răspund:

— Nu, am înțeles! Nu ești singura. Prima dată nici n-am venit. Am ajuns până-n fața clădirii, dar apoi, când eram chiar în fața ei, m-am răzgândit. M-am speriat, m-am răsucit pe călcâie și am plecat acasă. Eram sigură că cineva avea să se dovedească insuportabil și că nu aveam nimic în comun unul cu altul decât că eram toți divorțați. M-am întors după câteva săptămâni, iar atunci am rămas și mi-a plăcut foarte mult și de situație, și de oameni. Nu sunt deloc insuportabili, ci prietenoși și amabili. Cred că îți va plăcea de ei. Pe aici, adaug, apoi fac un pas spre scări, ca să mă urmeze. Hai cu mine, și apoi ne punem la curent una cu alta după întâlnire, când avem mai mult timp! Am foarte multe să te întreb.

Chiar atunci, în spatele nostru, ușile grele ale bisericii se deschid încă o dată și mă răsucesc, auzind asaltul zgomotelor orașului ce se infiltrează în biserica liniștită. Lewis, un alt membru al grupului, e cel care intră. Cu coada ochiului, o văd pe Nat cum tresare când îl aude, reacția ei fiind disproporționată pe lângă zgomot. Îmi las privirea s-o parcurgă lent, deși a ei a rămas ațintită la Lewis, urmărindu-l cum bate din ghetetele grele pe mochetă; zăpada s-a lipit zdravăn de el și ne reamintește de viscolul de-afară. Abia după ce își dă gluga jos și apucă și Nat să-l vadă mai bine – chipul rotofei, ca de bebeluș, și privirea plină de bunăvoință, total opusă cu constituția lui masivă –, femeia se liniștește, și corpul i se relaxează, iar pumnii i se descleștează încet-încet.

La noapte se zice că zăpada se va depune de vreo 10 centimetri, deși mereu se dovedește imposibil de ghicit. Ar putea fi 2 centimetri sau 25.

— O seară minunată! spune Lewis în timp ce trece pe lângă noi, și nu-mi dau seama dacă face o glumă, deși seara e-într-adevăr splendidă.